

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Idea Theologiæ Specvlativæ

Petrus <a Sancto Josepho>

Coloniæ, 1648

IX. De existentia Incarnationis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38884

sancti, sed ad subsistendum in natura humana, de ea speciatim, in altera hujus libri parte, deinceps agendum erit.

CAPUT IX.

De existentia Incarnationis.

RESOLUTIO I. *Mysterium Incarnationis est possibile, seu fieri potest ut Verbum divinum naturam humanam in unitatem personæ sibi copulet.*] EST CERTA EX FIDE, eaque ratione probatur, quia ab actu ad potentiam legitima est consequentia, ut ajunt Philosophi; atqui Incarnatio actu peracta est, ut infra ostendemus, ergo ex se est possibilis. *Confirmatur* nam illud est possibile, quod repugnantiam non involvit; at quod Verbum incarnetur nullam repugnantiam involvit, ergo id possibile censei debet.

Nota, non facile concipi posse, quomodo persona divina possit de novo uniri substantialiter humanitati, sine sui mutatione, saltem supposita communiori sententia, de qua infra, quæ statuit inter Verbum, & humanitatem intercedere modum quendam unionis, & nexum substantialem ab utroque extremo aliquo modo distinctum: non enim apparet, qua ratione possit esse nexus inter duo, nisi utrumque intrinsicè attingat & afficiat, adeoque immutet; Quare cum, ex fide, persona divina sit immutabilis, hinc colligi videtur Incarnationem esse planè impossibilem. *Verum* ad hoc dici potest: primo, per Incarnationem Verbum eo sensu uniri substantialiter humanitati, ut per suam subsistentiam terminet hypostaticè humanitatem, adeoque Verbum fiat homo, non essentialiter, sed terminativè, seu hypostaticè, quod sine ulla mutatione in ipso Verbo facta facile intelligi potest, cum terminare non sit in se aliquid recipere, sed ab alio respici.

Secundò, posse intelligi nexum substantialem inter Verbum & humanitatem, qui subjective in
sola

folâ humanitate recipiatur, & dicat intrinsecè ordinem ad Verbum, tanquam ad terminum hypostaticum: quemadmodum omnes fateri debèt, inter corpus & animam rationalem esse nexum quendam substantialem, qui sive sit spiritualis, sive corporalis, non potest esse subjectivè in utroque extremo.

RESOLUTIO II. *Possibilitas Incarnationis non potest à nobis evidenter cognosci.*] PROBATUR 1. ex Scriptura. *Isa. 53.* habentur verba illa, generationem ejus quis enarrabit; quæ à variis Patribus intelliguntur de Verbi Incarnatione, ut refert Cornelius à Lapide in eum locum. Vocat etiam Paulus *Ephes. 3.* hoc mysterium, investigabiles divitias Christi; & Sacramentum absconditum à sæculis in Deo.

Idem hac ratione concluditur: ut naturaliter cognoscamus mysterium Incarnationis, eo modo quo peractum est, esse possibile, quatuor lumine naturali debemus cognoscere. 1. Naturam humanam posse privari propria subsistentia & sine illa existere in rerum natura. 2. Eam posse terminari aliena subsistentia, & per eam subsistere. 3. Eam posse terminari subsistentia divina. 4. Eam posse assumi à Verbo divino. At ista evidenter à nobis cognosci nequeunt lumine naturali, non 1. quia sicut non possumus naturaliter certò cognoscere, accidens existere posse in rerum natura, quin subjecto inhaereat: ita neque quod natura substantialis careat propria subsistentia, & alteri inexistat. Non 2. quia subsistentia est modus quidam naturæ substantialis; at experientia satis ostendit, rem aliquam non posse modificari per modum alterius: quare ratio naturalis facile judicabit, naturam aliquam substantialem non posse subsistere per alienam subsistentiam. Non 3. quia vix ratio naturalis concipere potest, Deum in tempore fieri hominem, quin statim judicet illum mutari, ut patet ex dictis; quare cum sciat talem imperfectionem in Deum cadere non posse, hinc colliget

Incar-

Incarnationem non esse possibilem. Nota 4. quia hoc cognosci nequit, nisi habeatur distincta notitia mysterii Trinitatis, quod naturaliter impossibile est. Ex iis ergo perspicuum relinquitur, nos solis naturæ viribus, evidenter cognoscere non posse, Incarnationem esse possibilem.

Nota 1. Quod etsi homo cognoscat generatim, & in confuso, Deum posse efficere quicquid non implicat contradictionem, non tamen speciatim an sit possibilis Incarnatio, quia non constat naturaliter, an talis sit ut non implicet contradictionem.

Nota 2. Sybillas, etsi essent foeminae gentiles, & fide supernaturali carentes, hoc mysterium agnovisse ex speciali revelatione, ut constat ex S. Thoma 2. 2. q. 2. art. 7. ad 3. quare hinc nihil concluditur contra resolutionem allatam, quæ procedit de cognitione per lumen naturalis rationis.

RESOLUTIO III. *Incarntio de factō peracta est.*
EST DE FIDE, & facile probatur, tum ex propheta illa *Genes. 49.* Non auferetur sceptrum de Juda. Hinc enim patet reges non defecturos de tribu Juda, donec veniat Messias, seu Salvator mundi: at multis jam ab hinc sæculis Judæi carent Rege, Duce, sacrificio, &c. tum ex verbis illis *Joan. 1.* Et Verbum caro factum est, tum quia Christus est verus homo, ut constat ex *Joan. 6. & 8.* est etiam verus Deus, ut patet ex *Philip. 2.* variisque locis Evangelii; at nequit esse simul Deus, & homo, quin unio Verbi cum humanitate adeoque Incarnatio facta sit.

Hic porro ad varias Judæorum objectiones diluendas, duo observanda sunt. 1. Multa dici in Scriptura de regno Messia, de potestate illius, de pace quam allaturus est, aliisque similibus quæ spiritualiter, & metaphoricè sunt intelligenda, ut non obscure colligi potest ex loco illo *Zach. cap. 9.* Ecce Rex tuus venit tibi justus, & salvator, & ipse pauper, & ascendens super asinam; quare non leviter hallucinantur Judæi, qui ea carnaliter & ad litteram intelligunt, ut probent Messiam nondum adventasse. Secund-

DE CHRISTO CAP. IX. 189

Secundo observandum, duplicem esse distinguendum Christi adventum, unum ad redimendos homines à captivitate dæmonis, & à morte æterna liberandos; alterum ad eos judicandos de iis quæ in hac vita sive bene, sive male gesserint: defectu autem hujus distinctionis errandi ansam Judæi sumunt, cum ea quæ de ultimo Christi adventu prædicuntur, priori attribuant; quare cum ea nondum impleta videant, hinc colligunt Messiam nondum venisse: cum tamen inde solum colligi possit, eum nondum advenisse ad judicandos homines.

RESOLUTIO IV. *Varia convenientia in Incarnatione spectari possunt.*] AC I. quod Incarnatio fuerit per se Deo conveniens, ea ratio suadet, quia ut ait S. Tho. 3. p. q. 1. art. 1. illud est conveniens alicui, quod ei convenit secundum rationem naturæ propriæ; at de ratione boni est se aliis communicare; ergo cum Deus sit summum bonum, ei valde conveniens est, summè se communicare, quod fit per Incarnationem.

**Neque dicas, Incarnationem non esse Deo liberã si ab eo peragitur, secundum inclinationem propriæ naturæ. Nam etsi inclinatio ad se communicandum, sit Deo naturalis & minimè libera, actualis tamen communicatio liberè fit; sicut homo actu ridet liberè, etsi naturaliter habeat inclinationem ad ridendum.*

Rursus, quod Incarnatio fuerit conveniens naturæ humanæ, etsi non esset juxta exigentiam illius naturalem: Probatur, quia si natura humana non leviter ex eo decoratur & perficitur, quod evecta sit ad statum gratiæ: quanto magis dicendum est eam nobilitari ex eo quod ad unionem hypostaticam elevetur: siquidem in priori casu recipit tantum participationem aliquam creatam, & accidentalem divinitatis: posteriori verò unitur personæ divinæ substantiam, adeo ut idem qui est homo sit Deus.

Dices, illud nõ est conveniens alicui naturæ, quod eam

eam ponit in statu violento, atqui Incarnatio constituit naturam humanam in statu violento, ergo saltem illi non est conveniens. Probatur minor, siquidem per Incarnationem humanitas Christi privatur propria subsistentia, ad quam semper retinet appetitum naturalem. *Respondeo* negando minorem, quia cum humanitas Christi per subsistentiam Verbi multo magis perficiatur, quam per subsistentiam propriam, appetitus quem habet ad subsistendum est perfecte expletus, adeoque nullam violentiam patitur.

Præterea quod Incarnatio fuerit medium valde conveniens ad redimendos homines, ea ratione ostenditur, quia Verbum de facto incarnatum fuit ad redimendum genus humanum, ergo Incarnatio fuit medium valde conveniens ad talem finem.

Antecedens supponitur ex infra dicendis, sequela inde patet, quia maximam Deo, & sapientiæ illius infinita irrogaret injuriam, qui diceret eum nescire aptare media convenientia, ad assequendum finem aliquem sibi propositum. Denique quod Incarnatio tempore convenienti sit facta, constat ex S. Tho. *quæst. cit. art. 5. & 6.* quæ loca videnda sunt.

CAPUT X.

De necessitate Incarnationis.

RESOLUTIO I. *Non fuit necessaria Incarnatio ex hypothese creationis mundi, vel peccati, vel redemptionis ab illo, etiam ex rigore justitiæ, sed ut redemptio hominum fieret convenientiori modo*] PRIMA PARS PROBATUR, quia Incarnatio est opus Dei liberum, non minus quam mundi creatio, neque ullam habet connexionem cum illa, præsertim quia est opus maximè supernaturale, atque adeo longè excedens exigentiam naturalem rerum creaturarum, quare ex eo quod Deus se determinaverit ad creaturum hoc universum, nulla ratio fingi potest, cur etiam